

IVÁN PÉTER
Kozma

Már ott voltam, hogy lesöpröm a csótányt Tibi nagy vájdling potroháról, mert utáltam nézni, ahogy bíbelődik ott ráérősen a hasszörökkel, lesöpröm és a linóleumon taposom széjjel, hogy felrázom Tibit és a fülébe ordítom, hogy bír így élni, ekkora mocskokban meg patrac módon, hogy az egész szobát ellepik a bogarak a széthagyott édességei meg a széjjelcsöpögtetett mézei miatt, már ott voltam, hogy az idegtől fogom és képen csapom a bakancsával, de akkor a szomszéd ágyról átszólt Kozma, hadjod, azt mondta, eztol csak neki profit lesz, és igaza volt. Hát elnéztük, ahogy a csótány sétál Tibi hasán, húzdigálja a szőreit, kapirgálja a bőrt, aztán beszalad az ágy mögé, a tanyájukra, gondolom. Azt a pofát, ahogy Tibi kéjelgett a matracon, ahogy hörögött álmában, ahogy folyt ki a nyála a szája szegletéből, azt vígjátékba el lehetett volna adni jó pénzért, de mi Kozmával biztos, hogy nem mentünk volna el arra a filmre. Felébredt ökelme hamarosan, nyújtózott, ropogtatta a csontjait, dörgölte a szemét, még csámcsogott is a fene nagy gyönyörűségtől, aztán minden szót ízelve mondta, amitől én már hideglelést kaptam Kozmával, hogy gyerekek, jáj, be szép álmod láttam már megint!

Tudtam, hogy egész este erről fog ábrándozni, az álmáról, elbeszéli mindenkinek, nemcsak itt fenn a szobában, de a kisboltban, a felvonón, mindenütt. De kíváncsi is voltam egy kicsit, mit tud ugyan kihozni abból a rettenetes ocsmány csótányból, ami a hasát mászta fel-alá. Nem is kellett sokat várni, mert Tibi ugye, rögtön elkezdte, még az ágyban ülve, közben köröket írt le a nagy debella karjával, ahogy magyarázott. Jáj, gyerekek, azt mondta, hát olyan szép helyen voltam, hogy oda még a császár sem jár mindennap! Nekem terveztek ruhát ugyanis, kérem szépen, a fellépésemhez az Óperában! De volt ott mindenféle küldönc meg tervezőmérnök, kajtattak ám mind a nyomomban, hogy melyik szabhasa ki a zsabómat! Hozták az anyagokat, teringették elém, hogy fogjam meg, melyik tetszik! De gyerekek, olyan sunyi pofája volt mindegyiknek, egyből szétkergettem őket! Jön egy lordféle, talpig mezben! Tibi, azt mondja, hát itt nincs mit tenni, te tudod, mi a dörgés, neked a legjobbat mutatjuk a felső házban! A fene egyen meg, gyere utánam, Tibi, mert este fellépés, már mindenki látni akarja a fenséges termetedet, ezt mondta, itt pusztuljak el, hogy fenséges! Jó, valami parkon át elmegyünk egy vityillóba, tágas a mindene, bent meg csupa lány! De tudjátok, kik voltak? Hát nem találjátok ki soha az élet-

ben, a replapdások, tudjátok, akiknek megmutattam tegnap, hogy merre van a hármas bekötő! Nini! Az a kis szőke oda is rohant hozzám! Akinek a kötés volt a térdén, és meg is kérdeztem, nem-e sérült meg! Tibi bácsi, azt mondja, levehetem a méreteit? Hát vegyed, mondom neki, vegyed, drága csillagom, ha ebben tellik kedved! De már akkor huncutság volt a szemében, már mondta, hogy Tibi bácsi, nem az a sora annak! Hát mondom, mondjad, kislánykám, mit csináljak! Mert az idő ugye, meg ketyeg, mindjárt itt a publikum! Hát erre mondja vörösen, az édes kis babája nekije, hogy le kellene ahhoz vetkőzni! Na, hát semmi akadálya! Kacsintok rá, hogy egyedül én biztos nem vetkezem le, mert szégyellős vagyok! Akkor mosolyogva mutatja, hogy az édes kis replapdás angyalok már addigra teljesen meztelenre vetköztek, egymás kezét fogták és körben álltak a kislány meg énköriülöttem! Gyerekek, én nem tudtam, hova néztek! Azok a szép, feslő finom mellecskék, a fehér húsuk, az ölük alján meg mindegyiknek ott van rendesen a tincs, és mosolyogtak, kacarásztak rám egytől egyig! Én mondom, bármelyikkel a szoba sarkába húzódhattam volna, annyira tetszettem nekik! Jól van, gondoltam, hát ha ti így, én is úgy, kezdek nekigombolkozni. De már a kis szőke csillag, tudjátok, a kötéssel a térdén, már az is tiszta csupasz volt, még segített levenni a ruhámat! Tibi bácsi, azt mondja, levesszük a méreteket, aztán tetszik-e adni egy aláírást a hasamra? Még kettőt is nagyon szívesen, mondom neki, hogy az Isten áldjon meg mind a két kezével! Akkor előhoznak egy centit! Nekem meg a szívem csak úgy dobol, ahogy nézem a lányokat a gyűrűben! Közben meg a kis bekötött térdű körém rakja a centit! Igazgatja a hasamon, de nagyon csiklandósan! Vonigálja jobbra-balra! Csak nem stimmel! Ahogy ott babrál a hasamon, meg előrehajol ugye, látom a két rózsás csecsét, kezd ébredni ám a kiskakas! A vörösfejű! Látom, hogy ez nem tréfa! Kislányom, mondom neki, de már akkor semmi sem volt rajta, csak a kötés a kis térdén, könyörgök neked szépen, könnyítsél rajtam, azt mondom neki, mert itt pukkadok meg különben! Jól van, Tibi bácsi, azt mondja, látom már, hogy nem kell íróni hozatnom az aláíráshoz! És ezzel nyúlna már a hasam alá, a fehérhúsú kis szentem, hogy dörzsölgesse! Már én nyújtom a szép fehér tenyerébe a bimbót! És akkor kell nekem felébredni, hogy az isten akárhova tegye a fejemet!

Ilyen volt ez a Tibi, a dög csótányból ekkora szösmötölést rendezett magának, és mindenki menekült előle, aki tudott. El nem lehet mondani, hányszor próbáltuk rászózni az újoncokra tavasszal, amikor feltöltik mindig a szállót, hányszor pateroltunk fiatal munkásokat a szobába! Félóra múlva benéztünk, és Tibi már

olvasta is fel nekik a kedvenc álmait, számtanfűzetbe írálta őket, amiben még mindig Erika Elenyákkal a közös szaunázás volt az első és Szofi Marszó testéről a csokimázat lenyalogatni a második, és cifrázta, színezte a bolond ember, kidülledt a szeme, ha újra el kellett mesélnie, és a szerencsétlenek mind hanyatt-homlok menekültek a folyosóról, és fogadkoztak, hogy ha Tibi lesz a lakótársuk, inkább a város másik végéről járnak dolgozni, inkább a híd alatt alszanak. És hát éppen elég kín volt hallgatni egész nap Tibi álmait, mikor tudtad, hogy a valóságban ezek a lányok meg asszonyok nem-hogy Tibivel, de velünk Kozmával sem állnának szóba, akik még ki is nézünk valahogy. Pedig aszfaltot terítünk egész évben, és a nap alatt vagyunk, jó barna a bőrünk meg hát száraz is a sok mérges párától, de elég izmos vagyok és szőke, Kozma meg azzal a húzott ázsiai szemével meg a fekete hajával egész csinos fiú, mégse álltak meg a lányok a gödör mellett soha, ahogy ott izzadtunk, ha Tibi utánuk szólt valami vastagat a leégett, hámló, pörsenéses képével, még csak annyira sem méltattak, hogy hátraforduljanak és leköpjenek a gödörbe, de Tibit ez nem zavarta egy percet se.

Ami a röplabdacsapattal történt, akikkel álmodott ugye, szegényekkel, azért is mi szégyenkeztünk Kozmával, Tibi inkább álmában is abajgatta őket. Megállt a busz, éppen a körgyűrűnél dolgoztunk, és kiszólt a sofőr, hogy merre van innen a hármas bekötő. Több sem kellett Tibinek, felszaladt rögtön a buszra, úgy, ahogy volt, az ótvar bakancsában, amit soha nem kapart le, a madzaggal átkötött munkanadrágjában, izzadt a szerencsétlen, mint a ló. Kezdte előadni magát, hogy mi hol meddig, közben meg vizslatta a lányokat, merthogy valami külföldi röplabdacsapat utazott versenyre. Mi Kozmával az árokból néztük, hogy mutogat a buszban, lehajolt, pusztit akart nyomni az első ülésen ülő szőszke térdére, ami csakugyan be volt fáslizva, de a sportolók gyakran ugye, támasztéknak is körbekötik a térdeiket. Erre húzódott el a szerencsétlen, nem várt, gondolom, ilyen udvarlóra aznap, a többi lány meg úgy meredt Tibire, mint akik lehánynak a legszívesebben. A vége az lett, hogy a sofőr letessékelte a buszról, majdnem rázárta az ajtót a valagára, annyira nem akaródzott Tibinek lemászni. Oda se neki, nagyot vigyorgott, még csókokat is küldött a busz után, este meg úzakedett velük kedvére álmában.

Ez nekünk Kozmával nagyon rossz volt, mert Tibi rettentően kéjelgett a matracán. És sosem állt meg ott, hogy a micsodáját a röplabdás lány kezébe adja, de legtöbbször latyakos lett reggelre a takarója, ha le nem rúgta a nagy élvezkedésben, a szagtól meg kifordult a beled. Elvan az ember a nőekkel, kellenek is meg nem is, nyári melegben

egy korsó sör nagyobb élvezet, ahogy mondani szokás, egyszóval nem ez volt a gondolataim központja. És őszintén szólva, abban az időben féltem is megnézni egy csinosabb lányt, mert Tibi rögtön ott termett és esetleg ő is meglátta, hogy kit nézek, és bevitte valami ragacsos szexálmába, akkor meg az egész női nemtől elment a kedvem napokra úgy, ahogy van. Mert Tibinek másról sem szólt az élete, mint hogy nyersanyagot gyűjtsön napközben az álmaihoz, minél több nőt gusztáljon végig, a szemükbe nézzen, felszippantsa a hajuk illatát. Azt mondták, főiskolája van, meg hogy elvált, menekül a gyerektartás elől, de tőle nem tudtál meg semmit a múltjáról, ha a fejre álltál, akkor sem. Ült az ágya szélén munka után, az ujjával kotorta ki a mézet az üvegből, és csak röhögött rajtunk Kozmával, ha levittük a mosodába a szennyest, vagy ha fel akartunk mosni. Régebben az ő részét nem takarítottuk, ott egye meg a nyirok, ahol volt, de egy idő után kezdtek előmászni a bogarak, amihez meg Tibi csak hozzáért, tiszta ragaccsá vált. A vége az lett, hogy erővel elszedtük tőle a ruháit, bepofoztuk a zuhany alá, aztán neki a slaggal, mint a sitteseket. Alvás előtt mindig eltűnt egy órára, nem tudni, kit bolondított ilyenkor, vagy hogy a kollégista lányok után osonkodott-e a szomszédos épületben, de aztán sajnos mindig hazatalált, beledőlt az ágyba, és a csótányból centit álmodott a szegény röplabdáslány kezébe, a bukóablakon beömlő esőből vízesés alatti nyalakodást valami pléboj-nyuszival, a vonat fűtőből pedig kamatyolást a kalauznőkkel útban Las Vegas felé.

Maradt hát a nyakunkon minden évben Tibi, és talán még most is ott dagonyáznánk a szállón, ha nem álmodja el Kozma nőjét. Tudniillik Kozmában meg pont az volt a jó, ami a rossz Tibiben. Keveset beszélt, tisztán tartotta a környezetét és szerette a rendet, meg valahogy mindig a kezéd alá tudott dolgozni, nem úgy, mint mások. Nem emlékszem, melyik szovjet utóállamból keveredett ide, de az biztos, hogy nem az orosz volt az anyanyelve, de beszélte azt is. Hogy magyarból mennyit értett, azt sosem tudhattad biztosan, de a saját érdekében jobb volt, meg irigyeltem is, ha Tibi hablatyolásából annál kevesebbet. Azért egészen jól felszedte magára a magyart, beszélni meg nehezebbre esett, tán még a saját nyelvén is. De piszkos sumák módon tudott hunyorogni meg kacsingatni azzal a vágott szemével, mikor valami oltári szemétséget csinált, nézni egy rándulás nélkül, hogy issza Tibi a hashajtós kólát, zabálja a kenyeret, aminek a likacsiba cserebogarat dugott!

No hát egyszer csak, amint megyek le a Fincsi köztérbe, látom, hogy ez a Kozma egy nővel beszélget. Rájuk köszöntem, Kozma vissza is biccentett, a nő meg, olyan magafajta húzott szemű, de csinos alacsonyka, csak állt összefont kézzel, és a szemét le nem vette a

fiúról. Jól van, mondom, megtalálta a földijét Kozma, beszélgesse nek csak. Mutatta egyszer a tárcájában, volt ott fénykép egy ilyen szabású lányról, arról azt mondta, feleség, meg a feje alá tette a két kezét, mint aki alszik, onnan tudtam meg, hogy özvegyember. Nem is volt itt baj egy szem se, nézegettem, hogy beüldögéltek az asszonnyal a szálló kertjébe, nagyon beszéltek egymásnak, meg láttam, hogy egy idő múlva szorongatta Kozma az asszony kezét. Nagyokat nevetett már az is, Kozma biztosan szórakoztatta a nyelvükön. Ha tudom, megmondtam volna annak a nőnek, hogy menjen hozzá nyugodtan, Kozmánál jobbat nem talál úgysem, meg különben olyan szomorúan szép nekem, ha idegenben két ember egymásra talál. De én Kozmáék nyelvén nem tudtam, meg nem is szólnék bele ezekbe az ügyekbe a világért sem, csak vigyorgtam Kozmára és örültem, hogy társat talált, ő meg örült, hogy örülök nekik, szurkoltunk egymásnak mind a ketten.

Egy este mentem fel a szobába, Tibi ott lógott az ablakban, gebeszkedett kifele. Te, azt mondta, az nem Kozma ottan, aki rágszálja valami kis fekete angyalkának a szájacskáját? Ilyen tolakodó volt ez az ember. Vedd le róluk a két szemed, mondtam neki, mert bizonyisten kiváglak az ablakon! Erre Tibi félresodort, mert azért erős volt ez a szerencsétlen eléggé, a hasával el tudott tolni egy szekrényt, ment lefelé a lépcsőn, ki a kertbe. Nekem meg nem maradt más, mint az ablakból nézmem, ahogy Tibi szétugrasztja Kozmát meg az asszonyát, gratulál Kozmának, csókolgatja a nő kezét, adja a jópofát. Azok meg csak húzódoztak egyre hátrább, az asszony kérdően nézett Kozmára, hogy ugye, ki ez a fiaborja, Tibi meg folyton a nyomukban volt és magyarázott valamit. Aztán kimentem egy sörért a hűtőhöz, és mire visszamentem az ablakhoz, Kozma is meg Tibi is feljöttek a szobába, a nő valahol lemaradt vagy hazamekült. Tibi folyvást lapogatta Kozma hátát, hogy eladó a vőlegény, meg kínálta itallal, azzal a dekec tengerészrummal, amit mindig ivott, ígyál, Kuzma Kuzmovics Kuzmológia, effajta hülyeségeket mondott, meg lakodalom van a mi utcánkban, ezt is énekelte. Na mármost eddig semmi affér nem volt Kozma meg Tibi között, éltek egymás mellett, így hát Kozma, mint minden normális ember, jó képet vágott a mókához, és még a hajós rumot is meghúzta Tibi kedvéért.

De akkor Tibinek valami elborult a fejében, kérdezgetni kezdte Kozmát a nőről, nagyon tagolva, mintha félhülyének mondaná. Mi-lyen-ott-lenn-ne-ki? Sajt-szagú? Pi-rí-tott-hagy-ma-sza-gú? Közben meg szimatolt az orrával, he-ring-sza-gú? Gom-ba-sza-gú? De ezt már üvöltötte, meg más hasonló szemétségeket, az előbbieket csak a legeslegenyhébbek voltak. Egy pillanatban aztán

Kozma intett, hogy megállj, de akkor már nagyon össze volt a szeme húzva, csakhogy Tibi nem vette észre magát a világért sem, épp hogy kezdett belemelegedni. Mintázta a kerek női melleket meg az alakot a levegőbe, összepöndörítette a nyelvét és ki-be húzdigálta rajta a mutatóujját, egyszóval minden elképzelhető szemétséget megtett, amivel a kamaszok szórakoznak, azoknak is a legalja. Akkor Kozma azt mondta, de nagyon csendesen, hogy most elég már, de Tibi annyira nekilendült, hogy lehetetlenség volt leállítani. A vége az lett, hogy fogtuk magunkat és kimentünk Kozmával a szobából. Kozma olyan ideges volt, hogy egy slukkra elszívta a cigijét, meg egy másikat, aztán csak ült a konyhában és nézett ki az ablakon, és végül azt mondta, hogy nem akarok ez, és én csak bólogattam. Később visszamentünk, Tibi már aludt, én meg féltem, hogy milyen programot csinál éjszaka, de csak kicsi cuppogás hallatszott meg forgolódás, lehetett tőle aludni végül.

Csakhogy reggel szokás szerint rászáradt a sonkjára a csuszpájz, megdörzsölte a szemét és elkajabálta magát, hogy jáj, már megint milyen szépet álmodtam, és mondtam neki, hogy most már aztán kussoljon. De addigra Kozma kikelt az ágyból, megmosdott a mosdóban, felhúzta a nadrágját meg az ingét, és úgy maradt a keze a levegőben gombolkozás közben, ahogy Tibi kezdte apróra mesélni, hogyan üzekedett az asszonyával, milyen keleti sátorban, miféle kancafejő ibrikek borultak rájuk meg effélék, és Kozmán látszott, hogy szíven találták, lehet, hogy Tibi épp az otthoni környezetüket álmodta meg, ahová haza akarta vinni a menyecskét, nem tudom. Már ott voltam, hogy leöntöm Tibit vízzel vagy a mézével, hogy falják fel a darazsak, de Kozma megállított, még közelebb is lépett Tibihez, mint aki tele akar töltekezni vele, még bólogatott is meg mosolygott, és amikor Tibi befejezte, megkérdezte tőle, hogy konyec? Mire Tibi mondta, hogy konyec filma, tovaris, Kozma pedig bólintott, és kiment a szobából.

Aznap munka után, de itt mondanom kell, hogy Kozma egy árva szót sem szólt Tibihez, egyszóval aznap munka után láttam, ahogy Kozma a szállón telefonál a kártyás készüléken, és nagyon magyaráz valamit a nyelvén. Gondoltam, hátha az asszonyát békíti, aki sejdített valamit a dologból, mert a nőknél sosem tudod, mit éreznek meg. De nem így volt, mert vagy két óra múlva bejött egy szakállas kisőreg a szobába, Kozma meg ölelgette, csókolgatta. Kucsma volt rajta meg kabát, amin jót mosolyogtam, hogy ilyen fázós az öreg negyven fokban, erre Kozma kért, hogy menjek ki egy kicsit. Fogtam a cigit meg egy sört, és kimentem tévzni, de félúton elkanyarodtam, mert Tibi épp elkaptott valakit, és a tévésobában büntette az egyik zavaros álmával, tele királyok-

kal meg császárral meg a csupasz nőivel. Félóra után mentem vissza a szobába, Kozma meg az öreg Tibi ágyán ültek és vonyítottak, mint a megveszekedettek. Mentem volna ki megint persze, de Kozma mondta, hogy konyec, jó van, az öreg szedelődzködött, kapta a bundáját és elment. Akkor már kíváncsi lettem, hogy mire megy ki ez az egész, de Kozma csak nagy komolyan bólogatott és intett, hogy türelem. Figyeltem azért este Tibit, hogy alszik-e, de nem sokáig, mert kis idő után elaludtam. Kozma nem, feloltotta a kislámpáját, rágsálya a tealeveleit, és felülve figyelte Tibit az ágyban. És Tibi reggel úgy ébredt, mint akit valaki megrággott és jól kiköpött, nem volt folt a takaróján, nem rikoltzott, hogy be szép álmodt láttam, gyerekek, de a végén azt kívántam, bár látott volna. Ember nem állt meg előtte azon a napon, félrelökött mindenkit az útból, fűjt, köpködött, káromkodott a világra, a művezetőre, a járókelőkre, egyszerűen cefet módra viselkedett. Délben iskolacsoporthoz ment a múzeum fele, ahol kátrányoztunk, csupa fiatal lány, Tibi máskor már ugrott volna eléjük, hogy bohóckodjon meg telemerítkezzen velük, vagy lefekszik legalább az árokba, hogy a bugyikat figyelgesse a szoknyájuk alatt, ahogy szokta, most meg csak tologatta mérgezően a kátyúkra az anyagot.

És éjszaka mire ébredek? Tibi perelt Kozmával hajnali kettő tájt, rángatta, az meg csak pislogott nagy ártatlanul és elbámult az én irányomba. Akkor Tibi is észrevette, hogy felébredtem, nekem kezdett ordítani, hogy kitolt vele ez a kis nyomorult ruszki, hogy álmában farkasokkal meg medvékkel kergettetni, akik mind meg akarják ízélni, meg le akarják harapni a micsodáját, és hogy szóljanak neki, mert mi úgyis jóban vagyunk Kozmával, hogy ne csinálja. Én nem is vettem komolyan az egészséget az elején, csak legyíngtettem, hogy nem lehet másnak az álmát előre megtervezni. Most már tudom, hogy lehet, hiszen Tibi is ezt csinálta, bár igaz, csak saját magának. Akkor letérdelt abba a szemébe, ami az ágya körül volt, az üres mézesüvegek meg kefirsdobozok meg galacsinszalvéták közé, és összetette a kezét, mint aki imádkozik Kozmához, valóban rimánkodott neki, hogy adja vissza az álmát. Erre Kozma széttárta a karját, azt mondta, nem tudok, mit beszelsz, drága tesvér, és befordult a fal felé, mint aki vissza akar aludni. Tibi meg pénzt vett elő, sosem gondoltam volna, hogy ő is tesz félre, és nyújtogatta Kozmának, hogy mind az övé, csak szívja vissza az átkot, mert holtbiztos, hogy ő csinálta, bosszúból azért a szemétségért az asszonyával. De Kozma istenigazában befordult a falnak, és nem mondott többet semmit, Tibi meg ült az ágy szélén, és azt mondta nekem, hogy isten bizony nem mer már elaludni, és megkérdezte, rágyújthatna-e a szobában. Mondtam neki, hogy menjen a kony-

hába vagy a tévésobába, erre ki is ment, és szerintem reggelig ott ette magát félelmében.

A vége az lett, Tibi másnap egész délelőtt beszélt Kozmának, hogy így meg úgy, szedje már le róla az átkot, csak hogy Kozma nagyon a szívére vette a dolgot, ki tudja, talán még az asszonytól is elhidegedett Tibi szemétségei miatt, és szó nélkül dolgozott tovább. Akkor Tibi egyszer csak, mert egy felnőtt ember nem bírja a megalázkodást meg a hajbókolást sokáig, mert már ez sok volt, ahogy lengette Kozma előtt a pénzét meg kedveskedett neki egész reggel, fogta a lapátot és leütötte vele Kozmát. Akkor Kozma nemezkalapja belerepült a kátrányba. Kozmának nem lett baja, de addigra már egymást fojtogatták nagy serényen, mindenáron meg akarták a másikat ölni. Én meg próbáltam őket szétválasztani, de olyat rúgott Tibi az oldalamba, hogy egyhamar távol maradtam, rendezzék le, ahogy tudjátok. A kis Kozma egyszerre Tibi fölé kerekedett, és paff bele a fejét a forró kátrányba! Én még akkora szívet tépő üvöltést az életben nem hallottam. Kozma egyből rájött, hogy neki befellegzett, fogta magát, lepattant Tibi nyakáról, és iszkiri, el a gödörből. Kiabáltam utána, hogy Kozma, Kozma, erre visszafordult, intett, de akkor láttam utoljára. Tibi meg kimártotta közben az arcát a kátrányból, és még mindig üvöltött, mellén az ing biztosan beleolvadt a bőrébe, és úgy gondoltam, orvos legyen a talpán, aki azt a sok göröngyöt meg szétégett bitument Tibi képéből ki tudja kapirgálni.

Én ezt az arcot, ami Tibinek megmaradt, nem akarom látni soha, csak remélem, hogy maradt annyi belőle, ami valami emberformát mutat. Azt hallottam, hogy a szemét megmentették, csak a húsa ment tönkre. Kozma meg, mire a rendőrség a szállóba ért, összepakolt és eltűnt a semmibe, és nagyon szorítottam neki, hogy az asszonyával hazamehessenek az Utóköztársaságba, és boldoguljanak valahogy. Néztem aznap este a híradót a tévésobában, de nem mondták, hogy lefogtak volna valakit, sőt Tibiről meg a balesetéről egy szót sem szóltak benne.

Abban bízom, hogy a nő otthon a sátorban és a kancsistállóban eljárja Kozmának a fátyoltáncot, amit Tibi álmódott, jól megszeretgetik egymást, és Kozma rájön, hogy akármit álmódott az a bolond Tibi, soha nem lesz ilyen asszonya, és hívja megint a szőrös embert, hogy visszavarázsolják Tibi szexálmait. Így utólag azt kívánom, hogy a sok farkas meg medve elől, akik egész álló éjjel üldözik a sivatagban, meneküljön Tibi az ápolónővel egy trojkában, aki a kötést cseréli az arcán, vagy az ügyeletes doktornővel, vagy tudom is én, a csupasz lánnyal az újság második oldaláról, hogy ennyi jusson legalább a boldogtalanok az életből, az álmait.